

Ένα αντί στον Λουκάνικο

του Πέτρου Κατσάκου

Έγινε γνωστός ως «Λουκάνικος». Έτσι τον μάθαμε, έτσι τον γνωρίσαμε. Δεν ξέραμε πως ο άνθρωπος που τον εντόπισε σε μικρή ακόμη ηλικία να περιφέρεται στο κέντρο της Αθήνας τον είχε βαφτίσει «Θόδωρο». Όποιο κι αν ήταν το όνομά του, μαζί του ασχολήθηκαν το BBC, το CNN, το Al Jazeera.

Έγινε εξώφυλλο σε δεκάδες περιοδικά ανά τον κόσμο, έγινε τραγούδι, και η απόλυτη καταξίωση ήρθε όταν το περιοδικό TIME τον ενέταξε στις 100 προσωπικότητες της χρονιάς του 2011. Τον αποκάλεσαν, όχι άδικα, «επαναστάτη» και «σκύλο της πρώτης γραμμής στην Ελλάδα».

Πρωτοστατούσε στις πορείες του 2011, αλλά και των προηγούμενων ετών, στο κέντρο της Αθήνας, πάντα στο πλευρό των εξεγερμένων. Τα σωθικά του πνίγηκαν από τα χημικά της αστυνομίας, το κορμί του γέμισε πληγές από τις κλωτσιές των αστυνομικών. Πριν δύο χρόνια ο καφετί σκύλος εξαφανίστηκε από την πλατεία Συντάγματος και αποσύρθηκε από την ενεργό συμμετοχή σε πορείες και διαδηλώσεις. Επέστρεψε, κουρασμένος και με σοβαρά προβλήματα υγείας στο σπίτι του ανθρώπου που όλα αυτά τα χρόνια τον φρόντιζε και τον περιέθαλπε. Εκεί, δίπλα στον ανώνυμο φίλο του, ο «Θόδωρος» έζησε τα δύο τελευταία χρόνια της ζωής του. Ως την ημέρα που η καρδιά του σταμάτησε να χτυπά.

Ήταν περίπου δέκα χρόνων. Η υγεία του, όμως, όπως έλεγε ο κτηνίατρος που τον παρακολουθούσε, ήταν αρκετά επιβαρυσμένη, κυρίως λόγω των χημικών και των δακρυγόνων που είχε εισπνεύσει όλα αυτά τα χρόνια που βρισκόταν στην πρώτη γραμμή των διαδηλώσεων. Μια συνάδελφος επικοινωνήσε τηλεφωνικά χθες με τον άνθρωπο που φιλοξενούσε τον Λουκάνικο και έμαθε τα δυσάρεστα νέα. «Ήταν ξαπλωμένος στον καναπέ και κοιμόταν, όταν ξαφνικά σταμάτησε να χτυπά η καρδιά του. Ο Θόδωρος, έφυγε» της είπε.

Σήμερα, ο τετράποδος ήρωας που έγραψε τη δική του ιστορία στους δρόμους της Αθήνας αναπαύεται στη σκιά ενός δέντρου σε κάποιο λόφο στο κέντρο της πρωτεύουσας. Ο Λουκάνικος δεν θα γαυγίσει ξανά στους άντρες των ΜΑΤ, δεν θα δεχτεί ξανά το φιλικό χάδι των διαδηλωτών. Ο δικός μας Λουκάνικος έφυγε νωρίς για έναν κόσμο χωρίς δακρυγόνα, χωρίς κλομπ και χημικά...

Αναδημοσίευση από την Αυγή